

SEGLAR TILL ÖDET

Från Gdansk till La Rochelle

KAPITEL 1

Längs stranden, där floden flöt samman med havet, stod ett gammalt träskepp. Skrovet, täckt av ett lager av mossor och salt, berättade om många år, och däckets, som var indränkt i doften av havsbrisen, verkade ha bevitnat otaliga äventyr. Det var med det här fartyget som Adela hade kommit från Lübeck, fartyget som hade inlett ett nytt kapitel i hennes liv. För henne var minnena från den resan en blandning av glädje och smärta, och nu, när hon tittade på det brinnande vraket, kände hon hur allt hon hade känt försvann i rökpuffar. [bild 1 början]

Med glasartade ögon stirrade Adela på elden som höll på att sluka fartyget. Bilder från det förflutna rullade genom hennes sinne: stunderna med Hans, deras första blick tillsammans, den varma rösten som fortfarande ljöd i hennes öron. Vart och ett av dessa minnen var som en gnista som underblåste hennes känslor, och hon kunde inte trycka bort dem. Dessutom ville hon inte det. Trots den långa tiden av separation lämnade tankarna på hennes älskade henne aldrig. För varje slag av vågorna som slog mot stranden växte hennes tvivel. Skulle deras öden någonsin återförenas? Skulle den känsla som hade blommat upp så intensivt innan hon återvände överleva? För varje dag som gick, för varje minne, tvivlade hon mer och mer på att de någonsin skulle få vara tillsammans igen.

Adela hade tillbringat nästan hela eftermiddagen med att se skeppet försvinna in i lågorna. Hon hade hoppats att med de sista gnistorna och askhögen skulle också hennes känslor för Hans dö ut, men när hon kom hem blev känslorna bara starkare. Hon visste att hon var tvungen att göra något åt saken, men hon hade inte råd förrän hennes fars hälsotillstånd hade stabiliserats. Hon ville inte åka hem utan att känna sig trygg med att hennes pappa blev omhändertagen, något som hon kände att bara hon kunde ge.

När sjukdomen började förvärras visste Adela att hon var tvungen att hjälpa sin far att tillfriskna. Varje morgon och kväll kontrollerade hon att han inte saknade något, att han hade fått rätt medicin och förde anteckningar i sin dagbok om sjukdomsförloppet och de efterföljande symtomen. Tankarna på hennes far och hans lidande var outhärdliga för henne. Hon kände sig maktlös, men var ändå fast besluten att göra sitt bästa.

Hon hade sett deras stunder tillsammans brinna - leendena, de varma blickarna, löftena. Nu brann allt. Hon tittade på det brinnande vraket och bestämde sig:

- Låt det brinna upp tillsammans med det förflutna.

När den sista lågan slocknade kände Adela sig lättad. Skeppet var bara materia, och det band som en gång hade förenat henne med Hans var nu bara ett minne blott.

Hon visste att hon nu var tvungen att leva för sin sjuka far och bror, som hon kanske snart skulle bli ensam med. Skeppet hade brunnit ner till grunden, men Adela försökte med all sin kraft att släppa tankarna på den låga kärleken till Hans. Detta minne skulle vägleda henne genom livet, som båten som en gång seglade genom vågorna.

Den låga som långsamt höll på att slockna var Adelas far. Svårt sjuk försökte han kämpa mot sin sjukdom, men hans öde verkade förutbestämt. Hans kropp vägrade att lyda honom med tiden; allt han kände var smärta och rädsla. Han plågades av tankar på att lämna sina barn att klara sig själva, med en mager summa som skulle täcka deras grundläggande levnadskostnader i en månad eller två. Den höga febern höll honom vaken om nätterna och gav honom mer tid för dystra tankar.

Han var dock omedveten om sin väns hjälpende hand. Roland, som fruktade för framtiden

för sin väns familj, skrev ett brev till sin dotter Adela. Brevet var fullt av varma ord och försäkringar om stöd. Han var väl medveten om de svårigheter som Adela och Conrad kunde ställas inför med den kommande vintern och osäkerheten kring epidemin, så han föreslog att de skulle bo hos honom i La Rochelle.

Rolands förslag var ett uttryck för djup vänskap och omtanke om sina nära och kära. I brevet beskrev han sitt hem som en säker hamn där hans syskon skulle kunna återfå lugn och trygghet. Han lovade Conrad ett arbete i handelshamnen och erbjöd Adela hjälp med att hitta ett yrke som passade hennes sjuksköterskeintresse.

Han tillade också att det alltid skulle finnas plats för vänner och familj i hans hem och att hans dörr alltid var öppen för dem som behövde hjälp. Adela läste brevet med andan i halsen och kände hur känslorna kokade inom henne. Å ena sidan längtade hon efter att vara i säkerhet, men å andra sidan kände hon att om hon lämnade sitt hem skulle hon lämna en del av sin historia bakom sig. [bild 2]

KAPITEL 2

Under en av de mörka kvällarna låg hennes far på sin säng, omgiven av brinnande ljus. Adela och hennes bror höll hans händer och hans ögon vandrade runt i rummet. Allt var så tyst och fridfullt, som om tiden hade stannat. Adela kunde höra ljuden från gatan - människor som skrek, vagnar som passerade genom staden. Pesten skonade ingen. Den döende fadern såg in i sina barns ögon och log svagt. Hans händer var kalla och hans hud var blek. De visste att det var slutet. Adela kramade honom hårt och talade tyst:

•Vi kommer att klara det.

Han slöt ögonen och överlämnade sig till det oundvikliga. Hans själ höll på att lämna hans kropp och världen blev gråare och sorgligare.

Det var en regnig dag, som om himlen själv grät med dem. Kyrkogården verkade ännu dystrare och molnen hängde tungt över gravstenarna. Allt detta skedde samtidigt som barnen begravde sin egen far. Conrads små händer höll i ett blött radband och hans ögon var fulla av sorg och osagda ord. Allt han kunde göra var att stötta sin syster och titta på träkistan som sakta sänktes ner i gropen, vilket fick det att verka som om en del av honom hade låsts in i den eviga viloplatsen.

Adela klamrade sig fast vid sin brors arm. Hennes ögon var röda av gråt, men hon försökte vara stark. Alla var genomblöta, men ingen gick därifrån. Alla ville att deras sista stund med sin far skulle vara så lång som möjligt. Regnet rann ner för deras ansikten och blandade sig med tårarna. Varje droppe hindrade syskonen från att glömma sin svåra situation. Deras far var nu bara ett minne, men det minnet var så levande att det gjorde ont.

Och så, en regnig dag, begravde barnen sin far. Det var inte lätt. Men de visste att en far alltid finns kvar i sina barns hjärtan, även när han är borta. Och regnet som föll var som en välsignelse från himlen som flöt tillsammans med deras tårar. Adela, som var full av hopp om att hennes far skulle tillfriskna, förlorade allt i och med hans sjukdom - sina ambitioner,

tanken på en bättre framtid och framför allt meningen med tillvaron. Hon visste att hon var tvungen att gå vidare för Conrads skull. [bild 3]

KAPITEL 3

Tiden gick och flickan återfick långsamt energin och motivationen att lära sig mer om sin livshistoria. Men i takt med veckorna började besparingarna ta slut. Adela var förtvivlad och tyckte att det var svårt att börja arbeta, men hon var tvungen att ta hand om sin bror och ge honom en chans att få en utbildning. Trots att hon ansträngde sig misslyckades hon.

Allt detta bevitnades av hennes bror Conrad, som inte längre var en liten pojke. Han växte upp, förstod mer och mer och insåg att han var tvungen att hjälpa familjen. Han bestämde sig för att smyga ombord på fartyget för att få tag i de pengar som kunde hjälpa dem att överleva. Han visste att han var tvungen att göra detta för att lätta sin systers börda. Samtidigt var han medveten om att Adela inte skulle förstå hans avsikter att tjäna pengar. Hon skulle ha föredragit att han hade valt en karriär som köpman. Conrad tog med sig det nödvändigaste och begav sig tidigt på morgonen iväg genom Danzigs välbekanta gator mot hamnen. Minnena började fylla hans tankar. När han gick ombord på fartyget mindes han varje ögonblick han hade tillbringat med sin far och Adela. För ett ögonblick överväldigades han av nostalgi och skuldkänslor över att ha lämnat sin familj bakom sig. Under tiden steg Adela upp ur sängen och märkte att hennes bror inte var i sitt rum. Förbluffad tittade hon ut genom fönstret och såg Conrad på väg mot hamnen. Hon följde genast efter honom. När hon närmade sig kajen såg hon en folkmassa och ett fartyg som låg förtöjt i den närliggande hamnen. Adelas hjärta slog hårdare. När hon kom fram till platsen föll hennes blick på Conrad, som höll på att gå ombord. Hon stelnade till och tankar fulla av skräck kom in i hennes sinne. Hon gick fram till sin bror och ropade högt till honom:

- Conrad! Conrad, vad håller du på med? - Hennes bror vände sig om, och i hans ögon syntes både beslutsamhet och rädsla.
- Jag måste göra det här, Adela. Vi kan inte fortsätta så här. Jag måste skaffa pengar för att hjälpa oss! - svarade han, även om tvekan kunde höras i hans röst. Adela blev mer och mer arg och utbrast:
- Förstår du inte! Det är ju livsfarligt! Du kan dö! Och jag kan inte förlora dig! Deras röster blev allt högre och högre och drog till sig förbipasserandes uppmärksamhet.
- Jag kan inte låta det hända! Jag måste vara stark, lita på mig”, svarade Conrad och försökte övertyga sin syster om sin plan.

Adela kände hur det kokade inom henne.

- Jag tänker inte lämna dig ensam! Om du vill simma så följer jag med dig! - bestämde hon sig och kände att hon inte hade något annat val.

Deras argument förvandlades till en känslomässig kamp där de båda försökte övertyga varandra, och deras band sattes på prov som aldrig förr. Adela och Conrad, fortfarande i en spänd atmosfär, gick ombord på fartyget. Träplankorna knarrade under deras fötter och

vinden drog i deras kläder och förde med sig en doft av hav och äventyr. En känsla av osäkerhet pulserade i deras hjärtan, men de visste båda att det inte fanns någon väg tillbaka.

Skeppet var gammalt, men fortfarande majestätiskt. Seglen flög stolt i vinden, trots att de bar spår av tidens gång. När kaptenen gav signal att segla iväg kände Adela hur marken under hennes fötter försvann. Hennes hjärta slog hårdare och bilderna av det familjehem de lämnat bakom sig fortsatte att virvla i hennes huvud.

Direkt när Adela gick ombord på fartyget bestämde hon sig för att hennes nya liv ombord skulle börja med att skaffa information om destinationen.

- Hallå där, du i den blå skjortan! - ropade hon - vad är det här för ett skepp och vart är det på väg?
- Det är ett örlogsfartyg från Hansan. Vi seglar för att stödja flottan i konflikten med England - utropade majstången.
- Jättebra! Ännu mer blod och död, precis vad vi behövde", tänkte Adela, men allt hon sa högt var ett mellanting mellan ett tack och en smärtsam flämtning. Vid det här laget kände hon för att vrida sina händer och lägga sitt öde i händerna på slumpen, men hon visste att om hon inte gjorde något skulle hennes brors hälsa och liv vara i ständig fara, och det kunde hon inte låta hända.
- Om vi redan är här, kan vi åtminstone försöka tjäna lite pengar. Jag är säker på att de kan behöva ett par extra händer i kriget för att förbinda och behandla de sårade", sa hon till sig själv och försökte att inte tänka på faran och fokusera på att komma ut levande.
- "Först måste jag hitta den där idioten, min bror, sedan måste vi gå till vaktmästaren för att få matransoner, fråga om möjligheten till ockupation och förhandla med officerarna om någon form av lön", räknade Adela ut i huvudet.

Med planen i huvudet gav sig flickan iväg för att leta efter sin bror. Det var inte så svårt, förresten, eftersom den sextonårige kvasisoldaten inte undgick sjömannens uppmärksamhet och Adela stötte på honom, omgiven av en tät cirkel i mitten av båset.

- Till mig. Och omedelbart", beordrade hon och kastade arga blickar på alla som vågade göra motstånd.
- Vi måste prata, mycket allvarligt - hennes bror, som kände situationens allvar, försökte inte ens undvika samtalet.
- Jag är på väg. Låt mig bara ta min packning - svarade han med tydlig oro.

De två gick ut på däck och letade efter en plats där de kunde samtala utan nyfikna öron, och de gick till fören, precis vid bogsprötet. Där berättade Adela, som hela tiden kämpade mot tanken på att kasta sin bror överbord, om sin plan för honom och bad honom att hitta urmakaren medan hon skulle tala med kaptenen.

- Och kom ihåg, inga dumheter. Vi har haft tillräckligt med problem för en dag", skrattade hon när hon gick iväg.
- Möt mig i massen så snart som möjligt. Och försök bara få mig att leta efter dig! - Hon knullade.

Vid det här laget ville Conrad inget hellre än att vara borta från sin syster och inte gå henne på nerverna, så det föll honom inte ens in att inte lyda hennes order. Med den inställningen gick han snabbt iväg mot officersmässen.

- Äntligen ett ögonblicks paus”, tänkte Adela.
- Allt är planerat och under kontroll. Nu är det bara att verkställa planen och hoppas på det bästa.

Med en något bättre inställning gick hon mot hytten, men i stället för att gå in klev hon ut på navigationsbryggan där hon fann kaptenen böjd över kartor och order.

- God morgon”, sa hon, ”eftersom vi är på det här fartyget och inte kan lämna det, har vi kommit för att fråga om en jobb möjlighet och förhandla om vår lön.

Kaptenen, som uppenbarligen slagits ur rytmen av flickans högljudda ton, svarade att hon kunde arbeta som sjuksköterska och skulle rapportera till sjukstugan akterut, medan hennes bror skulle hitta en plats som förman hos underofficeren.

- ”När det gäller betalningen kommer ni båda att få fyrtio shilling var i slutet av resan”, sade han med en röst som tydde på att han ville avsluta detta möte.

Adela, som var nöjd med samtalets förlopp, gick till sin bror, som det visade sig redan hade lyckats föra ett samtal om fördelningen av sina arbetsuppgifter.

- Så, hur gick det för dig? - frågade Conrad blygt - Har vi några pengar?
- Inte förrän vi kommer i land. Koncentrera dig nu på dina uppgifter, och jag ber dig att inte göra något dumt - Adelas ton avslöjade inte den rasande passion som för bara en stund sedan hade gripit henne vid blotta tanken på hennes brors beteende.

Så de satte sig båda på aktern och glömde för ett ögonblick dagens vedermödor, gosade in sig i varandra och tittade på silhuetten av deras hemstrand som försvann bakom horisonten. Havet var lugnt och en lätt nattlig bris fyllde försiktigt seglens linjer. Vad de båda dock inte hade förväntat sig var att de kommande månaderna skulle bli några av de svåraste och mest skrämmande de hittills hade upplevt. [bild 4]

De seglade i dagar och nätter och utförde de fortfarande lätta arbetsuppgifter som kaptenen hade tilldelat dem för många veckor sedan. Deras solbrända hy spände ut de beniga kinderna på grund av den begränsade maten. När de seglade genom de danska sunden ökade spänningen ombord på grund av det annalkande kriget märkbart. Vinden och vågorna

Även vinden och vågorna gjorde att flera soldater, däribland Adelas bror, blev sjösjuka. Men bortsett från de obehagligheter som naturens omständigheter orsakade, var besättningen inte inblandad i några allvarliga strider, om man bortser från enstaka skärmytslingar som faktiskt liknade avfyrande av varningsskott.

Allt detta skulle komma att förändras när Norna - fartygsnamnet refererade till de nordiska ödesgudinnorna och var särskilt tilltalande för Adela - kom in i Engelska kanalen. Det var tidigt på morgonen. Till en början kunde de bara se ett stort antal fyrar över vattnet, det såg ut som om de var på väg in i en hamn. De visste dock att det var hanseatiska och engelska skepp som låg och sov inför den kommande striden. När natten övergick till dag började de höra ljudet av förberedelser för strid. Skramlet från kanoner som flyttades i

position, skramlet från tinkers som bar kulor och krutlådor och befälens kommandon som ropades från upphöjda positioner på däck ersatte de slöa, nästan idylliska månaderna av tidigare segling. Det såg ut som om striden var på väg att att börja när som helst.

Skeppet var i uppror, sjömän och soldater rusade till sina stridsstationer och Adela tog sin tillflykt till sjukstugan som sjukvårdare, där hon väntade på den annalkande vågen av sårade. Himlen var molnfri och den blodiga soluppgången tycktes håna ödet för en hel del sjömän, som med fasa stirrade på den anstormande engelska flottan, som i antal kunde mäta sig med den hanseatiska.

...

Väntan avbröts av en plötslig smäll och mullret från masten som bröts av en inkommande salva. Strax därefter dök en engelsk carrack upp från Nornas styrbordssida i en mjölkvit dimma. Sidorna på det gigantiska skrovet var helt täckta av ambrosia, där man kunde se konturerna av stora järnkanoner och granatkastare. Då och då lyste ett av borrhålen upp med en gul explosion av svart krut.

av svart krut, och ett nytt regn av granater föll över fartyget från Danzig.

Kaos rådde på däck. Artilleristerna rusade till sina poster, förmännen började bära granater och kruttunnor, och Adela och resten av sjukvårdarna lade om sår på besättningsmedlemmarna. Under all denna uppståndelse försökte kaptenen och hans officerare utan framgång att kontrollera situationen. Med stor möda lyckades de samordna salvor mot engelsmännen.

Dessa var dock bleka i jämförelse med den eldkraft som kungadömet styrkor förfogade över - det enda som återstod var att fly. Kaptenen gav order om reträtt och valde den enda säkra riktningen - västerut. Överraskade av den plötsliga attacken hann sjömännen inte hissa seglen fullt ut, och krigskaracken överöste hela tiden fartyget med nya vågor av bly. Fler och fler människor föll offer för granaterna, och hamnkaptenerna kunde inte fortsätta att plocka upp det vatten som trängde in genom hålen i skrovet. Först efter mer än en halvtimme av hopplös kamp kom hela riggen på plats och tack vare sin smidighet började den mindre koga undvika fartyget från öarna och gå mot vinden i en så skarp vinkel att karaka helt enkelt inte kunde hänga med. Efter en ovanligt lång timmes förföljelse gav fartyget som förde kungadömet Englands flagga upp kampen och efter en snabb sväng med aktern seglade det mot hemmahamnen. Det försvann snart i den tjocka dimman, och det enda spåret av dess närvaro var den allestädes närvarande förstörelsen ombord på Hansafartyget som bar namnet på de nordiska ödesgudinnorna. Norna var i ett bedrövligt skick. Trasiga segel, som mer påminde om gamla lakan än om riggen på ett en gång vackert skepp, hängde bistert från roder och bommar. Läckor och hål i skrovet fortsatte att släppa in vatten trots det enorma arbete som lagts ner och det fanns inget sätt att reparera skrovet i vattnet. Man kan lugnt säga att fartyget inte var i skick att fortsätta striderna och att en vänlig hamn måste hittas så snart som möjligt. Flykten tvingade kaptenen att gå västerut så långt att hans fartyg hamnade vid Biscayne Bay. Därifrån var den närmaste hamnen som kunde ta emot ett fartyg av den här kalibern den gamla franska hamnstaden La Rochelle. Utan att dröja ett ögonblick längre stuvade Norna in resterna av sina segel och styrde rakt mot det nästan synliga landet.

Adela var i chock. Aldrig tidigare i sitt liv hade hon sett så mycket död och lidande på en

och samma plats. Under hela slaget hade hon arbetat sig svettig för att hjälpa till att stapla de sårade och döda soldaterna i separata rum och sedan klä på de sårade som fortfarande kunde räddas. Först kunde hon inte förstå varför översköterskan inte lät henne klä på alla som behövde hjälp, men i takt med att antalet sårade ökade insåg hon att hon inte hade tid eller resurser att hjälpa alla som behövde det. Några timmar efter slaget, när kaptenen samlade alla akterut för att hedra de döda, träffade Adela sin bror. Hon blev oerhört glad över att se honom, eftersom han var hel och frisk. Först kände han inte igen Adela, eftersom hela hennes ansikte var nedsmutsat med blodstänkt damm.

- Är allt väl med dig? - frågade Adela genom sina tårar.
- Jag mår bra - svarade Conrad och kramade om sin syster.
- Snart kan vi äntligen gå i land och leta efter pappas vänner - sa Adela hoppfullt.
- Ingenting är säkert ännu - varnade Conrad - Se hur

skeppet.

Efter en konversation full av hopp om framtiden fylldes de av en känsla av lycka, men i slutändan överlevde de den fruktansvärda striden. Glada gick de tillsammans med de andra sjömännen och soldaterna för sin sista måltid till sjöss. Nästa morgon skulle de vara i hamnen i La Rochelle. Alla på fartyget längtade redan till fastlandet och den underhållning som hamnen erbjöd, så middagen intogs under tystnad och man gick till sina stationer.

KAPITEL 4

La Rochelle. Efter en lång och ansträngande resa hade Adela och Conrad äntligen seglat hit. De var fulla av hopp, även om deras situation inte var lätt. Men det brev som de hade fått tidigare gav dem framtidsutsikter. Roland väntade på dem i hamnen, och de följde med honom till hans gods.

Roland var deras sista utväg. Hans hus, som var omgivet av träd och blommor, utstrålade värme och trygghet. Adela och Conrad kände att de hade hittat en plats där de kunde omdefiniera sina liv. Med stöd av Rolands vänskap fick de chansen att bygga upp sina liv på nytt och förverkliga sina drömmar.

Efter att ha passerat tröskeln kände Adela samma känsla som hon gjort i Gdansk. Hon visste redan att hon skulle känna sig som hemma här. Roland gick framför henne och hennes bror och ledde dem djupare in i huset.

- Hans! Visa våra gäster runt! - ropade mannen, och det uttalade namnet fick Adelas minnen att återvända.
- Nej, det är omöjligt - Adela tystade snabbt sina tankar.

Men så blev det omöjliga möjligt, och en bekant silhuett började gå ner för den knarrande trätrappan. Pojkens hår glittrade i solljuset, och då hade Adela inte längre några tvivel. När deras blickar möttes visade hans blick också att han kände igen flickan.

- Adela, är det verkligen du? - Hans lät annorlunda än när de senast hade setts. Det var inte förvånande, men det var något i Adelas hjärta som stack till. Hon började undra om hon fortfarande kände Hans.

•Gud, jag trodde verkligen att jag aldrig skulle få se dig igen - då sprang han fram till henne och kramade om henne, och all oro lämnade Adela. Det var fortfarande den Hans hon mindes.

Trots att Hans bara skulle visa dem runt i huset blev deras möte en lång konversation om livet, döden och allt annat som de inte kunde säga till varandra under separationen. Detta väckte en mängd olika känslor hos Adela. Till en början kunde hon inte tro att Hans var släkt med Roland. Glädjen steg i den unga kvinnan vid åsynen av den unge man som hon en gång hade varit djupt fäst vid, men som ödet hade skilt henne från. Hans, som såg Adela, kunde inte heller dölja sina känslor.

Mötet med Hans var som att återvända till det förflutna, till en tid då livet var enklare. Adela och Hans förnyade snabbt sina band och mindes gamla tider, och Conrad betraktade dessa scener med ett milt leende, glad över att hans syster hade hittat någon som stod henne nära i denna svåra situation.

Med tiden blev samtalen mellan ungdomarna mer och mer personliga. De berättade för varandra om sina upplevelser, om de svåra beslut de tvingats fatta och om sina drömmar. Adela delade sina farhågor om framtiden med Hans, och Hans berättade om sin kamp för att överleva i en föränderlig värld.

Flickan gav honom meddelanden om sin far och de svåra tider som de hade gått igenom. Hans i sin tur berättade om sin kamp och om hur han försökte hitta sin plats i världen. Deras band förnyades och en ny eld tändes i bådass hjärtan. [bild 5]

KAPITEL 5

Kvällen föll över La Rochelle och himlen var täckt av stjärnor. Adela och Hans bestämde sig för att ta en promenad. De promenerade längs stranden. De pratade om sitt gemensamma förflutna. Ljudet av vågorna och den lätta brisen väckte allt fler minnen till liv. Det var en fantastisk känsla att äntligen ha någon, som man bara kunnat drömma om i månader, inom räckhåll. Hans såg på Adela, och allt de kände speglades i hans ögon. Deras band blev starkare och starkare, och deras stunder tillsammans var ovärderliga för dem båda.

Med tiden blev La Rochelle ett nytt hem för Adela och Conrad, en plats där de kunde finna lyckan igen. Adela, Conrad och Hans mötte utmaningar tillsammans och deras historia fick nya kapitel, fulla av hopp, kärlek och beslutsamhet.

En kväll när himlen var molnfri och stjärnorna lyste klart bestämde sig Adela för att hon måste sätta en plan i verket som hon hade haft i tankarna länge. Hon ville öppna ett örtapotek i La Rochelle, där de skulle kunna sälja lokala läkemedel. Hon kände att detta skulle vara deras chans att börja om på nytt, att bygga upp sina liv igen efter förlusten. Hon berättade entusiastiskt om sin idé för Hans, som också blev mycket glad. Hon uppskattade att hennes idéer fick erkännande och att hon hade chansen att förverkliga dem och göra drömmen om att hjälpa dem som inte har möjlighet att få hjälp till verklighet.

•Det här är en fantastisk idé, Adela! Jag visste redan när jag träffade dig att du ville ha mer av livet än bekvämlighet och din bekvämlighet”, sa han och hans ögon glittrade när han såg hur hans älskade hade mognat på så kort tid.

Adela log.

- "Men vi måste hitta rätt plats och skaffa fram pengar för att starta verksamheten", nickade Hans.
- Roland kan hjälpa oss. Han känner många människor i stan, kanske känner han någon som kan stötta oss. Ett sådant här initiativ kommer inte att gå utan mycket publicitet.

Snart gick Adela och Hans till Roland för att presentera sin idé för honom. Roland, med ett leende på läpparna, lyssnade uppmärksamt på dem.

- Det här är ett fantastiskt initiativ! Jag hjälper er gärna med det här", sa han och hans röst var full av entusiasm.

Med Rolands hjälp började Adela och Hans planera sitt apotek. Tillsammans letade de efter en lämplig lokal att hyra och pratade även med lokala örtspecialister för att etablera ett samarbete. För varje dag som gick kom de närmare förverkligandet av sin dröm.

När butiken började ta form kände Adela att hennes liv började om på nytt. Hon var full av energi och hopp. Genom hårt arbete och beslutsamhet kunde de öppna ett litet apotek på Grand Rue, som snabbt blev populärt i La Rochelle. Invånarna uppskattade den öppenhet och vänliga atmosfär som Adela och Hans skapade. [Bild 6]

Livet förde dock med sig sina egna överraskningar. Även om butiken blomstrade kämpade Adela fortfarande med tankar på sin far och hans död. Det var vanligt att hon vaknade på nätterna med känslor av sorg och längtan. Hon visste att hon måste vara stark för Conrad och Hans, men ibland kände hon att det var för mycket.

En kväll när de skulle stänga butiken satte sig Adela på trappan och började gråta. Hans märkte att hon var ledsen och satte sig bredvid henne.

- "Vad är det som händer, Adela? - frågade han, och hans röst var varm och full av oro.
- "Jag kan inte sluta tänka på min far", svarade hon och torkade bort tårarna.
- Ibland känner jag att jag svek honom, att jag inte gjorde tillräckligt för att hjälpa honom - Hans lade sin arm om hennes axel
- Du får inte tänka så. Du gjorde allt du kunde. Din far var stolt över dig, och nu måste du leva för dig själv och för Conrad. Adela såg in i hans ögon, och i dem såg hon förståelse och stöd.
- Tack, Hans. Din närvaro betyder mycket för mig - deras blickar möttes och Adela kände hur deras band växte sig ännu starkare.

Med tiden började Adela finna glädje i sina dagliga sysslor och började till och med drömma om framtiden. En värld som en gång hade verkat grå och hopplös blev nu mer färgstark. Med stöd av Hans och Conrad insåg Adela att livet kunde vara vackert även efter en förlust.

När jultiden närmade sig bestämde sig Adela för att ordna en liten fest. Hon ville tacka alla som hade stöttat henne. Med hjälp av Hans och Conrad lagade de utsökt mat.

På festdagen var huset fullt av människor. Alla i La Rochelle hade kommit för att fira denna speciella tid. Adela kände sig lycklig över att se leendena på sina kunders och vänners ansikten. I det ögonblicket insåg hon att de hade byggt upp något speciellt - en plats som för människor samman och ger dem glädje.

På kvällen, när gästerna hade skingrats, satte sig Adela ner med Hans och Conrad för att sammanfatta dagen.

- "Det var en underbar kväll", säger hon och ler.
- Det känns som om vi nu verkligen börjar ett nytt kapitel i våra liv. Hans nickade på huvudet.
- "Det här är bara början. Tillsammans kan vi uppnå allt vi föresätter oss - Adela tittade på sin bror, som nickade med ett leende. I det ögonblicket visste hon att trots alla svårigheter de hade gått igenom hade de varandra och det var tillräckligt.

När natten föll på och stjärnorna lyste upp himlen kände Adela att hon äntligen var på rätt väg. Tillsammans med Hans och Conrad bildade de en familj som stöttade varandra genom alla utmaningar. Dag för dag blev La Rochelle deras hem, en plats där de återigen kunde finna lycka

och en sedan länge förlorad frid.

Adela, Conrad och Hans stöttade varandra. Var och en av dem kunde fullt ut räkna med de andra två. Tillsammans kunde de skratta, arbeta, men också gråta i svåra stunder. Relationen mellan ungdomarna var full av hopp, kärlek och stöd. Varje ny erfarenhet, varje svårighet de övervann, förde dem närmare varandra och deras relation blev starkare och starkare.

Det var genom detta som Adela fann sin plats i La Rochelle, där floden sammanflätades med havet. Med tiden upptäckte hon att hennes möjligheter inte hade några gränser. Hennes band till sin bror är obrytbart och hennes kärlek till Hans är hennes mest värdefulla skatt. Tillsammans med Hans och Conrad var hon redo att möta framtiden, oavsett vad ödet skulle föra med sig.

Översatt med DeepL.com (Pro-version)